RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 60.103 van 12 juni 1996
in de zaak A. 67.824/IV-15.637.

In zake : Fredien LEBON,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. DE MAERE,
kantoor houdende te SINT-NIKLAAS,
Pastorijstraat 38

tegen :

de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (de N.M.B.S.),
die woonplaats kiest bij
Advocaat bij het Hof van Cassatie Ph. GERARD en Advocaat K. RONSE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 523.

D E R A A D V A N S T A T E, IVe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Fredien LEBON op 26 februari 1996 heeft ingediend om, eensdeels, de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het directiecomité van de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (de N.M.B.S.) van 27 december 1995 waarbij hij wordt afgezet, anderdeels, te vragen dat de Raad van State hem "voorbehoud (...) (zou) verlenen om een vordering in te stellen tot veroordeling van verweerster tot het betalen van een dwangsom voor het geval zij niet vrijwillig de schorsingsuitspraak zou naleven";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 april 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 mei 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. DE MAERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat K. RONSE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak, zoals zij uit de stukken van het administratief dossier blijken, kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker was van 1970 in dienst van de N.M.B.S.. Hij was tewerkgesteld als exploitatieklerk in het station van Sint-Niklaas. Als dusdanig verkocht hij treinkaarten;

1.2. Bij het ledigen van de nachtkluis op maandag 11 september 1995 blijkt dat de storting van zijn ontvangsten die verzoeker op het einde van zijn dienst moet doen, ontbreekt alhoewel zijn kasboek een storting vermeldt van 45.050 fr. Bij het openen van verzoekers

brandkastvak vinden de waarnemend ontvanger en de adjunct-ontvanger een storting maar slechts ten belope van 23.050 fr. Bij het controleren van de kasinhoud die verzoeker bij het afsluiten van zijn dienst op 10 september zelf vermeld heeft, stellen ze vast dat 9000 fr. ontbreekt. Tevens blijken 740 Nederlandse gulden voor een tegenwaarde van 12.950 fr. niet aanwezig. Na een grondige controle wordt zijn kastekort vastgesteld op 44.911 fr. Tevens vermeldt verzoeker in zijn "inkas" twee internationale vervoerbewijzen ten bedrage van in totaal 4800 fr. waarvoor het ontvangstbewijs van de klant ontbreekt. Navraag toont aan dat de klant deze heeft betaald met een cheque op naam van verzoeker. Het bedrag van die cheque moet dus nog door verzoeker worden gestort wat het kastekort brengt op 49.711 fr.

Ook wordt vastgesteld dat verzoeker gedurende verschillende dagen verzuimd heeft op het einde van zijn dienst alle beschikbare fondsen te storten en dat hij op 7, 9 en 10 september een te hoog dagsaldo behoudt, dat op 10 september zelfs oploopt tot 55.797 fr.

1.3. Verzoeker moet normaal zijn dienst hervatten op 11 september 1995 om 14.30u maar hij meldt zich ziek. Op 12 september 1995 is hij met rust. Op 13 september 1995 moet hij normaal zijn dienst aanvangen om 6.30u maar hij meldt zich opnieuw ziek. Pas op donderdag 14 september 1995 omstreeks de middag laat hij het station weten dat hij ziek is tot en met vrijdag 15 september 1995 en dat hij de woning niet mag verlaten.

1.4. Op vrijdag 15 september 1995 rond 10u begeven twee onderzoeksambtenaren zich naar de woning van verzoeker teneinde hem te ondervragen over een kastekort. Nadat herhaaldelijk is aangebeld komt verzoeker open doen. Hij verklaart aan de deur "dat hij in de

miserie zat, ziek geweest was en dat hij (hen) niet kon ontvangen". Hij vraagt wat tijd om zich op te knappen en belooft om 11u naar het station te zullen komen. Daar wachten de onderzoeksambtenaren tevergeefs op verzoeker tot 14.15u. Rond 16u. worden ze ervan op de hoogte gebracht dat verzoeker zich om 14.30u in het station heeft aangemeld en er 2200 Nederlandse gulden en 900 Duitse marken heeft afgegeven, tegenwaarde 57.160 fr.

1.6. Op 19 september 1995 wordt van verzoeker betreffende die feiten een schriftelijke verklaring opgenomen. Hij geeft toe dat van de in zijn kasboek ingeschreven storting van 45.050 fr. er 22.000 fr. niet aanwezig was en dat van het door hem als in kas opgenomen bedrag van 32.836 fr. er 9000 fr. niet aanwezig was evenals de tegenwaarde van de op zijn naam uitgeschreven cheque van 4800 fr. alhoewel hij die reeds op 8 september 1995 had geïnd. Hij verklaart verder dat hij voor de ontbrekende sommen (22.000 + 9000 + 4800) in het bezit was van vreemde valuta ten bedrage van 2200 Nederlandse gulden en 900 Duitse marken, dat hij die zondagmorgen, 10 september 1995, mee naar huis heeft genomen om ze om te wisselen op maandagmorgen maar dat hij daar niet in geslaagd was omdat hij zondag ernstig ziek was geworden en drie dagen bedlegerig was geweest en pas woensdag de dokter had kunnen bellen, dat hij de intentie had om vrijdag naar het station te gaan om de vreemde munten te overhandigen, dat hij zich door het bezoek van de toezichtsambtenaren had gerealiseerd wat hij had aangevangen en was ingestort, dat hij pas om 12.30u weer bijgekomen was, dan naar zijn ouders was gegaan om iets te eten en zich rond 14.30u in het station had aangeboden om de munten te overhandigen, dat het zijn bedoeling was geweest met de in ruil voor de vreemde valuta verkregen Belgische franken de ontbrekende bedragen in zijn storting en in zijn kasvoorraad aan te vullen, daar hij vreesde dat men door het grote

bedrag aan vreemde munten hem ervan zou verdenken vreemde munten ter omwisseling te hebben aangenomen zonder verkoop van spoorwegproducten.

1.7. Op 20 september 1995 stellen de twee onderzoeksambtenaren een verslag op over de zaak. Zij stellen dat verzoeker door zowel bij zijn dagelijkse storting als bij zijn kasopname hoeveelheden biljetten, vreemde valuta en geldwaardige stukken te vermelden die niet daadwerkelijk aanwezig waren, de voorschriften overtreden heeft van het Algemeen Reglement der Financiën, bundel 420-3 (ARF.420.3), art. 104 dat ieder vrijwillig kastekort en knoeierij in de geschriften beschouwt als onkiese daden en dat hij door de vreemde valuta mee naar huis te nemen de bepalingen overtreden heeft van het ARF.420.3, art. 123d, dat bepaalt dat ook de storting van vreemde valuta dagelijks moet gebeuren na omwisseling in Belgische munt.

Zij stellen voorts dat het onderzoek tevens heeft uitgewezen dat verzoeker aan het loket vrijwel onmogelijk een zo groot bedrag aan vreemde munten op een regelmatige manier kan hebben ontvangen daar de verkoop van internationale biljetten, die beperkt was tot 2950 fr. voor de bestemming Nederland en 1380 fr. voor de bestemming Duitsland, daartoe geen enkele aanwijzing geven. Daarenboven wijzen de coupures vreemde munten met onder andere 6 biljetten van 250 Nederlandse gulden niet onmiddellijk op een verkoop aan het loket terwijl verzoeker ook geen aannemelijke uitleg kon geven voor het feit dat hij een dergelijke som aan vreemde valuta in zijn bezit had. Zij besluiten dat het zeer onwaarschijnlijk is dat hij deze valuta zou hebben verkregen uitsluitend door de verkoop van spoorwegproducten. Zij wijzen erop dat het ARF.420.3, art. 123a voorschrijft dat de niet verplichte aanneming van vreemde bankbiljetten slechts mag gebeuren ter betaling van "spoorwegproducten Reizigers".

Tenslotte verwijzen zij ook naar de straffen die verzoeker reeds heeft opgelopen waaronder een schorsing van vier maand van 1 december 1994 tot 31 maart 1995 wegens geldwegneming uit zijn kas.

1.8. Op 19 september 1995 maakt de zonechef een strafvoorstel op tegen verzoeker. Hij stelt voor hem af te zetten wegens overtreding van volgende bepalingen van het ARF.420.3 :

- art. 104 : door kortstondig geld te hebben weggenomen uit de kas van de Maatschappij voor een bedrag van 49.711 fr. aan vreemde deviezen;
- art. 123a : door aanneming van vreemde deviezen zonder verkoop van "spoowegproducten Reizigers";
- art. 109 : door het niet dagelijks storten van alle beschikbare fondsen;
- art. 123d : door het niet dagelijks storten van vreemde munten na omwisseling in Belgisch geld.

Het kortstondig wegnemen van geld dat door hem wordt erkend, valt onder toepassing van de artikelen 77 en 78 van het Tuchtreglement ARPS-bundel 550 en er is hervalling.

1.9. Verzoeker stelt ter verantwoording dat hij geen enkele vreemde munt heeft aangenomen zonder verkoop van spoorwegproducten en dat hij zodoende artikel 123a niet heeft overtreden. De onmiddellijke chef antwoordt daarop dat aangezien de verkoop van internationale biljetten, voor Nederland beperkt tot 2950 fr. en voor Duitsland tot 1380 fr., niet in overeenstemming is met het door verzoeker ontvangen bedrag aan vreemde munten (57.160 fr.), de overtreding van artikel 123a van toepassing blijft. Ook de eerste inspecteur adviseert de voorgestelde straf toe te passen.

1.10. Daar verzoeker te kennen heeft gegeven dat hij voor de raad van beroep wenst te verschijnen wordt de zaak op 21 november 1995 door de Algemene Diensten

Personeel en Sociale zaken verzonden naar de Raad van beroep. Zij adviseren als volgt :

> "Niettegenstaande hij in het verleden reeds verwittigd werd en straffen opliep inzake onregelmatigheden i.v.m. de reglementering F, en hij op 28 november 1994 voor identieke feiten bestraft werd met de schorsing in de bediening voor 4 maand, beging hij thans opnieuw een zeer zware fout.
> Het verleden maakt gewoonweg geen indruk op betrokkene, zijn handelwijze maakt hem een onbetrouwbaar element.
> De kans die hem in november 1994 geboden werd door hem toen niet af te zetten voor gelijkaardige feiten, heeft hij niet gegrepen.
> Het is alsof de straf en de feiten van toen niet hebben bestaan.
> Hij heeft het vertrouwen van zijn werkgever diep beschaamd en heeft door zijn manier van doen het bewijs geleverd dat er geen hoop op beterschap meer is.
> In het licht van deze elementen en rekening gehouden met het aanzienlijke kastekort, steun ik dan ook tenvolle het ten laste van Lebon Fredien ingediende strafvoorstel nl. de afzetting".

1.11. In zijn zitting van 18 december 1995 brengt de Raad van beroep volgend advies uit :

> "Aangezien de (...) feiten bewezen zijn (eenparig);
> Aangezien de voorgestelde straf in verhouding is met de ten laste gelegde feiten, gelet op de herhaling;
> Gelet op de paragrafen 1 t.e.m. 4, 7, 8, 15, 53, 55, 57, 77, 78, 101 t.e.m. 106, 108, 111 t.e.m. 115 van het tuchtreglement -ARPS 550;
> Om deze redenen,
> sluit de Raad van beroep zich aan bij het voorstel van de Maatschappij (eenparig) en stelt voor de betrokkene te straffen met de afzetting".

1.12. Op 27 december 1995 sluit het directiecomité zich aan bij dat advies daarbij de motivering van de Raad van beroep integraal overnemend.

Dit is de beslissing waarvan de schorsing wordt gevraagd. Zij wordt bij brief van 28 december 1995 aan verzoeker betekend. In die brief worden de feiten medegedeeld waarvoor de sanctie werd opgelegd.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing is genomen met schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), van artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (B.U.P.O.), van het algemeen beginsel van het recht van verdediging en de hoorplicht, van het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel doordat, eerste onderdeel, verzoeker op geen enkele wijze de mogelijkheid heeft gehad om zijn rechten van verdediging te laten gelden en hij niet werd gehoord en, tweede onderdeel, er in de beslissing zonder enige motivering wordt gesteld dat de feiten bewezen zijn wat een schending inhoudt van het adagium van het vermoeden van onschuld;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat de artikelen 6 van het E.V.R.M. en 14 van het B.U.P.O. niet toepasselijk zijn op een bestuursoverheid die het tuchtrechtelijk gezag uitoefent; dat zij er voorts op wijst dat verzoeker op de zitting van de Raad van Beroep van 18 december 1995 werd gehoord in zijn verdedigingsmiddelen;

2.1.3.1.1. Overwegende dat aangezien het recht van verdediging hoe dan ook tijdens de tuchtprocedure moet worden gewaarborgd, de vraag inzake de toepasselijkheid

van artikel 6 van het E.V.R.M. en van artikel 14, 1°, van het B.U.P.O. terzijde kan worden gelaten;

2.1.3.1.2. Overwegende dat ter terechtzitting verzoeker zijn grief preciseert in die zin dat hij niet is gehoord door het directiecomité van de verwerende partij; dat, zoals de Raad van State onder meer in zijn arrest nr. 49.881, Jean-Pierre THIJS, e.a., van 25 oktober 1994 heeft gewezen het recht om in tuchtzaken te worden gehoord niet inhoudt dat de tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar door de overheid zelf die de sanctie uitspreekt, moet worden gehoord; dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker diverse keren over de hem ten laste gelegde feiten werd gehoord; dat alzo op 19 september 1995 een schriftelijke verklaring vanwege verzoeker aangaande de vastgestelde feiten werd opgenomen, dat op het tuchtrechtelijk strafvoorstel van de zonechef verzoeker een schriftelijke verantwoording heeft verstrekt en dat verzoeker door de Raad van beroep op 18 december 1995 werd gehoord in zijn verdedigingsmiddelen; dat dienvolgens het eerste onderdeel niet ernstig is;

2.1.3.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat door het enkele feit dat in de beslissing tot afzetting niet is vermeld waarom de feiten als bewezen worden geacht, niet tot de onschuld van verzoeker kan worden besloten; dat de Raad van State, wanneer hij als annulatierechter de rechtmatigheidscontrole ten aanzien van een tuchtmaatregel uitoefent, niet in hoger beroep heeft uit te maken wat naar zijn oordeel als de juiste toedracht van de aan de tuchtsanctie ten grondslag liggende feiten moet worden beschouwd; dat hij enkel heeft na te gaan of de overheid rechtmatig tot haar vaststelling betreffende de toedracht van de ten laste van verzoeker gelegde feiten is gekomen en aldus in redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat die feiten als voldoende bewezen voorkomen; dat de Raad vaststelt

dat verzoeker tijdens de hele tuchtprocedure van alle hem ten laste gelegde feiten slechts één feit heeft ontkend, met name het aannemen van buitenlandse valuta zonder verkoop van spoorwegproducten; dat het evenwel bij een loutere formele ontkenning is gebleven; dat verzoeker nagelaten heeft enige uitleg te verstrekken over hoe hij aan die grote som aan buitenlandse valuta, namelijk 2200 Nederlandse gulden en 900 Duitse marken, is gekomen, terwijl de verkoop van tickets naar het buitenland die in het station was gerealiseerd de grote som aan buitenlandse valuta niet kon verklaren en de waarde ervan in Belgische frank, namelijk 57.160 fr., ruimschoots zijn kastekort van 49.711 fr. overtrof; dat dienvolgens de verwerende partij in alle redelijkheid er mocht van uitgaan dat verzoeker eveneens buitenlandse valuta had aangenomen zonder verkoop van "spoorwegproducten Reizigers" en zowel de niet ontkende feiten als het enige ontkende feit voor bewezen mocht houden; dat het tweede onderdeel evenmin ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert dat de bestreden beslissing is genomen met schending van het motiveringsbeginsel, van artikel 6.1. van het E.V.R.M., van artikel 14, 1˚, van het B.U.P.O., van artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat in verband met de genomen beslissing en de feiten en, tweede onderdeel, de verplichting tot een openbare behandeling en uitspraak niet werd nageleefd;

2.2.2. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat de verwerende partij antwoordt dat de wet op de uitdrukkelijke motivering oplegt dat de beslissing tot afzetting de juridische en de feitelijke overwegingen moet bevatten die aan de grondslag van de

maatregel liggen en dat het erop neerkomt dat de burger en de rechter door de motivering heen in staat zijn om de gegrondheid van de genomen administratieve beslissing waar te nemen en dat daaraan is voldaan doordat vermeld wordt in de beslissing zelf op basis van welke artikelen van het tuchtreglement ze werd genomen en welke de feitelijke overwegingen zijn die aan de beslissing ten grondslag liggen en doordat er uitdrukkelijk wordt verwezen naar de herhaling voor het bepalen van de strafmaat; dat wat het tweede onderdeel betreft, de verwerende partij antwoordt dat het opleggen van een tuchtstraf een administratieve en geen jurisdictionele handeling is en dat artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet er niet op toepasselijk is;

2.2.3.1.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat de bestreden beslissing inderdaad niet uitdrukkelijk de feiten vermeldt waarvoor de sanctie werd opgelegd; dat, evenwel, die lacune in de formele motivering verzoeker niet lijkt te hebben geschaad, aangezien de brief van 28 december 1995 houdende de mededeling aan verzoeker van zijn afzetting en daterend van vóór verzoekers vordering, wel uitdrukkelijk melding maakt van de feiten waarvoor verzoeker met de afzetting werd bestraft;

2.2.3.1.2. Overwegende, wat de strafmaat betreft, dat die wel voldoende lijkt te zijn gemotiveerd door vermelding in de beslissing dat het ging om een geval van recidive; dat verzoeker alzo wist dat de verwerende partij de hem ten laste gelegde feiten niet op zich heeft beschouwd, maar ze heeft gezien in relatie tot zijn uiteraard door hem gekend tuchtrechtelijk verleden waarin hij korte tijd voordien was gestraft met een schorsing van vier maanden voor soortgelijke feiten; dat het eerste onderdeel van het tweede middel niet ernstig is;

2.2.3.2.1. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat gesteld dat artikel 6.1. van het E.V.R.M. en artikel 14, 1˚, van het B.U.P.O. ter zake toepasselijk zijn, naar Belgisch recht eraan blijkt te zijn voldaan door de mogelijkheid van een annulatieberoep bij de Raad van State, zoals de Raad onder meer in zijn arresten nr. 28.938, de p.v.b.a. LAMBREGHTS TRANSPORTBEDRIJF, van 1 december 1987, nr. 30.007, Jean-Pierre THIJS, e.a., van 5 mei 1988, nr. 34.646, Edouard DOSSCHE, van 5 april 1990 omstandig heeft aangetoond; dat verzoeker niet aanvoert dat een andere rechtsregel voor de onderhavige zaak een verplichting tot openbaarheid oplegde; dat de aangevoerde grief niet tot de schorsing van de bestreden beslissing kan leiden;

2.2.3.2.2. Overwegende, voorts, dat de bestreden beslissing niet kan worden beschouwd als een gerechtelijke uitspraak, zodat artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet daarop niet toepasselijk is; dat de grief niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan de schending van artikel 6.1. van het E.V.R.M. en van artikel 14, 1˚, van het B.U.P.O. doordat, naar verzoeker vernam, de vergadering van het directiecomité van 27 december 1995 nooit zou hebben plaatsgevonden terwijl krachtens de genoemde artikelen eenieder recht heeft op een eerlijke behandeling van zijn zaak door een onpartijdige instantie;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij betoogt dat uit het administratief dossier, meer bepaald uit stuk 3, blijkt dat het directiecomité op 27 december 1995 de bestreden beslissing heeft genomen na erover te hebben beraadslaagd;

2.3.3. Overwegende dat verzoeker dat stuk niet van valsheid beticht; dat het middel niet ernstig is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel aanvoert dat de bestreden beslissing is genomen met schending van het zorgvuldigheidsbeginsel doordat de bestreden beslissing nergens aantoont dat ze tot stand is gekomen na een zorgvuldige vaststelling van de feiten;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen welke feiten niet zouden zijn vastgesteld;

2.4.3. Overwegende dat, zoals ook uit het feitenrelaas blijkt, de ten laste van verzoeker gelegde feiten werden vastgesteld na ondervraging van verzoeker en op basis van het verslag van een onderzoek gevoerd door twee onderzoeksambtenaren; dat tijdens zijn ondervraging verzoeker de gelegenheid heeft gehad en heeft waargenomen om zijn versie van de feiten te geven; dat, zoals sub 2.1.3.3. is gezien, verzoeker slechts één feit heeft ontkend, feit dat, zoals gezien, in alle redelijkheid door de verwerende partij eveneens voor bewezen mocht worden gehouden; dat alzo niet blijkt dat de verwerende partij onzorgvuldig zou zijn tewerkgegaan bij het onderzoek van de zaak; dat, overigens, verzoeker nalaat desaangaande ook maar een concreet element ter staving van zijn grief aan te geven; dat het middel niet ernstig is;

3.5.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel het evenredigheidsbeginsel geschonden acht doordat de opgelegde straf niet in redelijke verhouding staat tot de feiten, minstens niet wordt aangetoond op welke basis geoordeeld werd dat de feiten bewezen zijn;

3.5.2. Overwegende dat de verwerende partij er op wijst dat er slechts van schending van het evenredigheidsbeginsel sprake kan zijn wanneer de straf manifest buiten verhouding is tot de feiten; dat zij betoogt dat

paragraaf 53 van het tuchtreglement waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bepaalt dat de afzetting kan worden voorgesteld wanneer de ernst, de herhaling of de aard van de fouten dit vereisen en dat deze paragraaf niet uitdrukkelijk bepaalt waaruit de fouten dienen te bestaan zodat een afzetting opgelegd kan worden voor elke fout, ook wanneer deze op zich niet zo ernstig is maar wanneer de herhaling van de fouten zulks vereist; dat zij van oordeel is dat uit het feit dat alle andere disciplinaire maatregelen geen enkel gevolg hadden op het gedrag van verzoeker, de afzetting gerechtvaardigd was, minstens dat het niet ondenkbaar is dat een redelijk denkend overheidspersoon die maatregel zou treffen, daar er rekening kan worden gehouden met het disciplinair verleden bij het bepalen van de strafmaat;

2.5.3.1. Overwegende dat het feit dat niet zou zijn aangegeven op welke basis geoordeeld werd dat de feiten bewezen zijn op zich niets te maken heeft met het evenredigheidsbeginsel; dat, immers, bij aanvoering van het redelijkheidsbeginsel niet het bestaan van de feiten wordt betwist, wel de strafmaat;

2.5.3.2. Overwegende dat de beoordeling van het laakbaar karakter der feiten en van de strafmaat die erop moet worden toegepast, zaak is van de tuchtoverheid die te dezen over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt; dat het de Raad van State niet toekomt zich dienaangaande in de plaats te stellen van de tuchtoverheid; dat de Raad slechts tot onevenredigheid tussen fout en straf kan besluiten indien moet worden aangenomen dat geen overheid er in redelijkheid zou kunnen toe komen in de gegeven omstandigheden die straf op te leggen; dat, zoals reeds gezegd, uit het dossier blijkt dat verzoeker reeds vroeger, op 28 november 1984, een zware sanctie, namelijk vier maanden schorsing, heeft opgelopen voor soortgelijke feiten als die waarvoor hij thans is afgezet; dat voor deze feiten toendertijd in

eerste instantie de afzetting was voorgesteld, maar dat wegens verzachtende omstandigheden de voorgestelde sanctie werd gemilderd; dat, amper zes maanden na beëindiging van die schorsing verzoeker dezelfde onregelmatigheden begaat; dat zoals de Raad van State reeds herhaaldelijk heeft gewezen, onder meer in de arresten PJETAR KUSHI, nr. 31.570, van 7 september 1988, RENARD, nr. 37.794, van 2 oktober 1991, LECLERE, nr. 39.323, van 6 mei 1992, bij het bepalen van de strafmaat de tuchtoverheid wel degelijk rekening mag houden met eerder opgelopen tuchtstraffen; dat even uiteengezette antecedenten in aanmerking genomen, zoals de verwerende partij heeft gedaan, zij niet onredelijk lijkt te hebben gehandeld door verzoeker thans de zwaarste straf op te leggen wegens het kortstondig geld wegnemen uit de kas van de verwerende partij, het niet dagelijks storten van alle beschikbare fondsen en van vreemde munten na omwisseling in Belgisch geld en het aannemen van vreemde deviezen zonder verkoop van "spoorwegproducten Reizigers"; dat het middel niet ernstig is;

2.6. Overwegende dat nu geen der aangevoerde middelen ernstig is bevonden, de vordering tot schorsing integraal, dus met inbegrip van het gevraagde "voorbehoud", en zonder hierbij acht te moeten slaan op eventuele procedurele bezwaren, moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf juni 1900 zesennegentig, door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de H. J. BORRET, kamervoorzitter,

Mevr. M.-R. BRACKE, staatsraad,
de H. A. VANDENDRIESSCHE, staatsraad,
Mevr. V. WAUTERS, toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **J. BORRET.**